

Ang Paglalakbay ng Israel patungong Dagat Pula

***"Ngayon, ang mga bagay na ito ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa; at isinulat ang mga ito para sa ating aral, sa ating mga taong narating na ang katapusan ng mga kapanahunan."
1 Corinto 10:11***

Pagkatapos ng pagkamatay ng mga panganay sa Ehipto at ang paglipas sa mga panganay ng Israel, nagpasya si Paraon na hayaang umalis ang mga Israelita. (Exodo 12:29-32). Kinabukasan ng makabuluhang gabi ng Paskwa, nagtipon sila sa Rameses upang simulan ang kanilang paglalakbay patungong Canaan, ang lupain na ipinangako ng Diyos kay Abraham. (Genesis 15:18-21; Exodo 3:8). Sa ating pambungad na kasulatan, sinasabi ni Apostol Pablo na ang mga bagay na nangyari sa mga Israelita ay isinulat bilang mga halimbawa, o "mga uri," para sa ating kapakanan. Bilang mga Kristiyano, maaari tayong makakuha ng mga aral mula sa pakikitungo ng Diyos sa mga sinaunang taong ito na makatutulong sa atin na maiwasan ang mga pagkakamaling nagawa nila at magkaroon ng higit na pananampalataya sa pag-aaruga ng Diyos sa atin kaysa sa kanila.

Ang Rameses, kung saan nagsimula ang paglalakbay ng mga Israelita, ay isa sa mga "lungsod ng kayamanan" na itinayo para kay Paraon ng mga taong ito na inaalipin. (Exodo 1:11; 12:37).

Ang Rameses rin ang titulong ipinangalan sa Paraon ng pang-aapi, at naging pinakaangkop na pangalan para sa lungsod kung saan sisimulan ng mga Israelita ang kanilang paglalakbay patungo sa ipinangakong lupain ng Canaan. Ang mga Ehipsiyo ay sumasamba sa araw. Ang kanilang diyos-araw ay si "Ra." Hindi nakapagtataka na pinili ng Paraong ito ang titulong Rameses para sa kaniyang sarili, na ang ibig sabihin ay "anak ng araw." Alam natin, gayunpaman, mula sa pananaw ng Katotohanan, na si Rameses ay hindi talaga nagbigay ng liwanag sa Ehipto o sa mga Israelita. Siya ang nag-alipin nang husto sa mga anak ng Israel kaya't sila'y nananaghoy para sa kaligtasan. Narinig ng kanilang Diyos, ang Diyos nina Abraham, Isaac, at Jacob, ang kanilang daing at iniligtas sila. Exodo 2:23-25; 3:7-10

May isang kawili-wiling kaugnayan hinggil dito kaugnay ng pakikitungo ng Diyos sa mga Kristiyano ngayon—ibig sabihin, ang mga espirital na Israelita. (Roma 8:14; Hebreo 3:5,6; 1 Pedro 2:5,9,10). Tayo rin, wari, ay may isang Paraon ng ating pang-aapi. Siya si Satanas, na orihinal na pinangalanang Lucifer, na ang ibig sabihin ay "tagadala ng liwanag." Tulad ng Paraon noon, malayo siya sa tunay na liwanag. Gayunpaman, sa pamamagitan ng kaniyang iba't ibang mapanlinlang na pamamaraan, lumitaw siya bilang isang "anghel ng liwanag." (2 Corinto 11:14). Totoo na sa ilalim ng direksyon ni Satanas, ang mga nagpapahayag na bayan ng Diyos ay pinamunuan upang magtayo ng mga lungsod ng kayamanan—mga dakilang sistemang simbahan na nagkunwaring tunay na mga lungsod ng Diyos. Napapansin natin, gayunpaman, na ang Ehipto ay hindi lamang

kumakatawan sa mga dakilang sistema ng simbahan, hindi rin naman tulad ng kanilang mga lungsod ng kayamanan na bumubuo sa buong Ehipto. Ang Ehipto ay mas partikular na kumakatawan sa mundo o kaharian ng kadiliman at kamatayan na kung saan, sa isang panahon o iba pa, ay naging alipin ang lahat ng espirituwal na mga Israelita ng Diyos. Roma 8:21-23; Galacia 4:1-7

Walang magagawa ang mga alipin ng Israel para sa kanilang sariling kaligtasan. Ang kaligtasan mula sa Ehipto ay ginawa ng Diyos. Ang Diyos din naman, sa pamamagitan ng Kaniyang namamahalang probidensya at sa pamamagitan ng nabuhos na dugo ni Jesus, ang mas dakilang Korderong Paskwa, , ang siyang nagdudulot ng ating kaligtasan, ng ating pagtubos. (Juan 1:29; 1 Corinto 5:7). Nararapat tandaan sa puntong ito na bagaman ang winisik na dugo ng Korderong Paspas ang nagbunga ng kaligtasan ng Israel mula sa Ehipto, hindi nito sila agad na dinala sa ipinangakong lupain. Ganoon din sa mga espirituwal na Israelita ngayon. Tinubos tayo ng Diyos sa pamamagitan ng dugo ni Jesus, ngunit kinakailangan ang patuloy na katapatan sa mga kondisyon ng ating panawagan upang sa huli ay makapasok tayo sa makalangit na Canaan.

Ang patuloy na pananampalataya sa Diyos na nagligtas sa kanila sa pamamagitan ng dugo ng Paskwa ang tanging katiyakan ng mga Israelita para sa kanilang huling pagpasok sa lupain ng pangako. Ang pag-eehersisyo ng pananampalatayang ito sa pamamagitan ng pagwisik ng dugo ng korderong-Paskuwa sa kanilang mga lintel at poste ng pinto ay itinuring ng Diyos bilang isang pagpapakita ng

kanilang pagsunod. (Exodo 12:22,23). Ang kabiguan na ipagpatuloy ang parehong antas ng pananampalataya ay itinuring ng Diyos bilang pagpapakita ng kanilang pagsuway. Inalala ng Diyos na sila'y gawa lamang sa alabok at patuloy na nagtiis sa kanila sa mahabang panahon. (Awit 103:14; Roma kabanata 11). Gayunpaman, ang kanilang patuloy na pagdududa at pagkalimot sa Diyos ang naging dahilan upang sa huli ay itigil na Niya ang pakikipagsumikap sa kanila. Dahil sa pagkabigong ito na magpatuloy sa pagiging tapat at masunurin, ibinalik Niya sila, hindi sa Ehipto, kundi sa ilang upang doon mamatay. (Bilang 14:22,23). Tandaan nating mabuti ang mga salita ng ating pambungad na teksto, kung saan sinasabi ni Pablo na ang nangyari sa Israel ay nangyari sa kanila bilang mga halimbawa. Nawa'y ang kanilang halimbawa ng kawalang-paniwala at pagsuway ay magsilbing babala upang matulungan tayong lumakad nang may higit na katapatan at "karapat-dapat sa pagtawag" kung saan tayo ay tinawag. Efeso 4:1

Huwag nating ipagpalagay ang Diyos, o ituring na karaniwan at pangkaraniwan ang mga bagay na ginawa Niya para sa atin. Hindi natin dapat ipagpalagay na dahil minsan na siyang nakipag-ugnayan sa atin habang tayo'y nasa ating mga kasalanan, at nagbigay sa atin ng kaligtasan sa pamamagitan ng ipinagbuhos na dugo ni Jesucristo, ay magpapatuloy siyang makikitungo sa atin nang hindi tayo nagpapakita ng patuloy na lumalaking pagpapahalaga at pananampalataya. Sa pamamagitan ng ating pananampalataya at pagsunod sa Diyos ipinapakita natin ang ating pasasalamat sa mga nagawa na niya para sa atin. Walang duda, ito ang ibig sabihin ng apostol nang

sinabi niya: "Ang walang pananampalataya ay hindi makalulugod sa kaniya." (Hebreo 11:6). Hindi makatwiran na isipin na patuloy na ibubuhos ng Diyos ang kaniyang "mga espirituwal na pagpapala" sa atin kung hindi natin ito gagamitin bilang paraan upang patatagin ang ating pananampalataya sa kaniya at palalimin ang ating sigasig para sa kaniya at sa kaniyang layunin. Efeso 1:3

"Walang Patuloy na Lungsod"

Handa na ang lahat ng mga Israelita na maglakbay patungo sa lupain ng pangako, handang tanggapin ang kaligtasan na iniaalok sa kanila ng Diyos. Kaya't nagtipon sila sa Rameses, at mula roon ay naglakbay sila patungong Sucot. (Bilang 33:5). Ang pangalang Succoth ay nangangahulugang "*mga kubo*" at isang magandang paalala na ang kanilang paglalakbay patungong Canaan, habang nagbibigay sa kanila ng kalayaan mula sa pagkaalipin sa Ehipto, ay, sa kabilang banda, isang panawagan para sa kanilang pagtanggì sa maraming kaginhawahan at pangangailangan na tiyak na ibinibigay ng kanilang mga tahanan sa Ehipto.

Hindi na muling mararanasan ng mga Israelita ang proteksyon ng mga bahay at bubong sa kanilang mga ulo. Mula noon, kailangan na silang manirahan sa mga tolda hanggang sa marating nila ang ipinangakong lupain. May aral dito para sa mga espirituwal na Israelita na nagsimula na ng kanilang paglalakbay bilang peregrino patungo sa espirituwal na Canaan ng kapahingahan, ang makalangit na Canaan. Walang "patuloy na lungsod" na makapagbibigay sa kanila ng proteksyon mula sa mga kahirapan ng daan habang sila'y naglalakbay. (Hebreo 13:14). Bilang mga espirituwal na anak ng

ating Makalangit na Ama, na naglalakbay patungo sa espirital na lupain ng pangako, hindi tayo tumitingin sa materyal na pinagkukunan para sa ating proteksyon. Sa halip, naninirahan tayo sa pansamantala at payak na mga tirahan na pinagmamasdan ng Diyos, at may katiyakan tayo na hindi Siya pumipikit o natutulog. (Awit 121:3,4). Ang Kanyang mahalagang mga pangako ng biyaya at proteksyon para sa bawat panahon ng pangangailangan ay nagbibigay ng isang pinagpalang lilim sa pagitan natin at ng mga bagyo at mapapait na pagsubok na kung hindi ay sasakupin tayo. Hebreo 4:16

Naglakbay ang mga Israelita sa ilalim ng lilim ng isang ulap na ibinigay ng Diyos. (Exodo 13:21,22). Maaaring ipaalala nito sa atin ang walang hangganang biyaya ng Diyos na nakapaligid sa atin at "na para sa mga umiibig sa Diyos, yaon nga, sa mga tinawag ayon sa kaniyang layunin, ang lahat ng bagay ay nagsasabwatan para sa kabutihan." (Roma 8:14-17,28). Ang biyayang ito ay hindi dapat hadlangan o pahinain. Walang ulap na mula sa lupa ang dapat pahintulutang pumasok sa pagitan natin at ng ating Diyos. Dapat nating laging itingin ang ating mga mata sa takip ng kanyang biyaya at pag-ibig at sa gayon ay maramdaman nang higit pa ang kanyang awa at pag-aaruga. Dapat nating tandaan, gayunpaman, na ang pag-ibig at biyaya ng Diyos sa atin ay hindi palaging nahahayag sa pamamagitan lamang ng mga kaaya-ayang karanasan sa buhay. Ang mga pagsubok at pagdurusa na pinapayagan ng Panginoon na dumating sa atin ay pantay ding mga pagpapahayag ng kaniyang pag-ibig. Kailangan din natin ang mga karanasang ito upang

lumakas sa kaniya "at sa kapangyarihan ng kaniyang sikanan." Efeso 6:10

Gumamit tayo ng halimbawa ng dalawang halamang magkapareho ang uri. Palaguin ang isa sa silong, kung saan hindi pumapasok ang liwanag at sariwang hangin; at palaguin naman ang isa sa bukas na hardin. Pagkalipas ng ilang linggo, pansinin ang pagkakaiba ng dalawang halaman. Ang isa ay malusog at malakas, samantalang ang isa naman ay mahina at marupok. Ang halaman sa silong ay protektado mula sa hangin at ulan, ngunit ang mismong proteksyong ito ang pumipigil dito na maging malakas at matibay. Sa kabilang banda, ang halamang lumalago sa bukas na hangin ay lumalakas sa pakikibaka nito laban sa mga elemento, na tinutulungan ng sustansiyang ibinibigay ng sinag ng araw at ng nakapagpapasiglang kahalumigmigan ng ulan. Sa ilalim ng dakilang tolda ng langit, umuunlad ang halaman dahil sa lahat ng iba't ibang elemento at salik na nag-aambag sa paglago at lakas nito.

Ang mga tunay na espiritwal na Israelita ay may mga karanasan na sumasaklaw sa lahat ng yugto ng biyaya ng Diyos na sa pamamagitan nito ay lumalago sila tungo kay Cristo. Ang pagharap na ito ang tunay na nagpapalakas sa tapat na Kristiyano. Ang masamang hangin na humahampas sa isang puno ang nagiging dahilan upang lalo pa itong lumakas habang mas lalo nitong pinapalaom ang mga ugat nito sa lupa. Gayunpaman, dapat tandaan na ang sikat ng araw ang mahalagang pinagkukunan ng sustansya at buhay nito, na siyang nagbibigay dito ng kakayahang labanan ang mga unos. Tayo rin ay lumalakas sa pamamagitan ng

ating pagtutol sa mga unos ng buhay, subalit sa pamamagitan ng sinag ng pabor ng Diyos tayo ay binibigyan ng lakas ng loob at kakayahan na maging tapat, hanggang sa kamatayan.

Ang sigasig na ginamit ng mga Israelita sa pagsisimula ng kanilang paglalakbay sa ilang ay hindi nagpatuloy. Sa ito ay mayroon tayong napakalinaw na halimbawa kung ano ang maaaring mangyari sa ating sariling karanasan kung hindi natin maingat na bantayan ang ating sarili. May posibilidad, at maging panganib, na mawala ang ating "unang pag-ibig." (Pahayag 2:4). Ayon sa Bilang 33:6-8, tila unang gumalaw ang mga Israelita patimog-silangan, saka biglang inutusan silang lumiko patimog. Ang pinaka-likas na dapat nilang ginawa ay ang magpatuloy sa paglalakbay patimog-silangan, sapagkat doon sana sila makarating sa maliliit na sapa sa hilaga ng Dagat Pula, na tiyak na mas madaling tawirin at mas tuwid na patungo sa Canaan, ang kanilang layunin.

Ang tinahak ng mga Israelita ay tila hindi parepareho, sapagkat sa halip na palawakin ang distansya sa pagitan nila at ng sakop ni Paraon, pinapaikli pa nila ito. Hindi lamang iyon, pinapalaki pa nila ang hadlang sa pagitan nila at ng ipinangakong lupain. Gayunpaman, ang paliwanag ay ang kilos na ito ay pinamunuan ng Diyos. Sinasabi sa salaysay, "At ang Panginoon ay naglakad sa unahan nila ... upang ituro sa kanila ang daan." Exodo 13:21

Pagsunod sa Direksyon ng Diyos

Para sa mga espiritwal na Israelita, maraming beses na ang Diyos ay nag-uutos, hindi sa mga paraan ng

pag-unlad ayon sa laman, kundi sa kabaligtaran nitong direksyon, upang ang pagpapamalas ng biyaya at kapangyarihan ng Diyos ay lalong magiging dakila. Hindi natin dapat piliin ang sarili nating daan, kundi dapat nating palaging hayaan ang Diyos na mag-utos sa ating landas, kahit na, sa ilang pagkakataon, ang landas na ito ay tila lubhang mapanganib. "May daan na tama sa paningin ng tao, ngunit ang wakas nito" ay hindi ang ganap at lubos na kaligtasan na ating inaasahan. Kawikaan 14:12

Kung hahayaan tayong pumili ng sarili nating landas, may tendensiya tayong sundin ang ating likas na hilig at kagustuhan. Ang daan ng laman ay karaniwang sumusunod sa landas na may pinakamaliit na pagsalungat . Gayunpaman, sa ganitong paraan ay hindi mapupuri ang Diyos at hindi rin maipapakita nang wasto ang ating pananampalataya. Madali lamang magkaroon ng pananampalataya habang nakikita natin ang kabila ng pampang, ngunit kapag dumating ang mga hamog na humahadlang sa ating likas na paningin, doon natin kailangan gamitin ang matibay na pananampalataya sa Diyos.

Upang palawakin ang halimbawang ito, kapag naglalakbay sa bangka sa isang malinaw na araw na may maaraw na sikat, maaaring hindi gaanong pinapansin ang kasanayan at kakayahan ng piloto. Ngunit kapag sumapit ang makapal na hamog at hindi na makita ang mga matagal nang pamilyar na palatandaan, doon natin lubos na pinahahalagahan ang piloto at ang kanyang kakayahang ligtas tayong dalhin sa ating ninanais na daungan. Sa ganitong mga kalagayan, wala nang magagawa ang sinuman kundi magtiwala nang lubos sa piloto. Ang ating

pagkabahala, kaba, pag-aalinlangan, pagdududa, at pag-iinis ay hindi makakatulong kahit man lang. Dapat tayong manindigan sa pananampalataya habang dinadala tayo ng piloto sa kabila.

Kailan nga ba hindi ito totoo sa ating espirituwal na paglalakbay! May mga pagkakataon na, sa mga probidensya ng Diyos, wala tayong magawa upang makawala sa isang mahirap na sitwasyon. Sa ganitong mga panahon, wala tayong magagawa kundi ilagak ang ating buong tiwala sa Diyos, na nauunawaan na Siya ang may kakayahang magligtas sa atin. (Awit 34:19; 2 Corinto 1:9,10). Dito nagiging mga pagkakataon ng Diyos ang ating mga kagipitan.

Dinala ng Diyos ang mga Israelita sa isang matinding panganib upang magkaroon sila ng pagkakataong "tumigil" at masaksihan ang kanyang kaligtasan. (Exodo 14:13). Binago niya ang kanilang direksyon at dinala sila sa Pihahiroth. Tunay na ito ay isang lugar kung saan, ayon sa laman, sasukuin sila ng kanilang mga puso dahil sa kawalan ng pag-asa. Sa halip na makamtan nang lubusan ang kanilang kaligtasan mula sa Ehipto, natagpuan nila ang kanilang sarili sa isang k , na tila mas masahol pa ang kalagayan kaysa noong una nilang sinimulan ang paglalakbay. Naalala kaya nila noon ang Diyos na gumawa na ng napakarami para sa kanila? Hindi. Nagreklamo at umiyak sila. Ang tanging nakita nila ay ang Dagat na Pula sa kanilang harapan at ang mga Ehipsiyo sa kanilang likuran. Wala silang nakitang paraan ng pagtakas dahil hindi nila inilagay ang kanilang tiwala sa Diyos. Exodo 14:10-12

Marahil tayo rin, bilang mga espirituwal na Israelita, ay narating na ang ating mga sukdulan at nakita sa

harapan at likuran natin ang tila hindi malalampasang mga hadlang. Maaaring gabayan tayo ng Panginoon, gaya ng sa Dagat na Pula, kung saan tila naputol ang lahat ng nakikitang paraan ng pagtakas. Sa ganoong mga sandali, natatakot at nanginginginig ba tayo sa tila nalalapit na kapahamakan? Hindi tayo dapat matakot, sapagkat dito nabibigyan ang Diyos ng dakilang pagkakataon na iligtas tayo. Sa pamamagitan ng mga karanasang ito natutuhan natin ang lubos na kailangang aral na ang kaligtasan ay hindi nagmumula sa atin kundi sa Diyos. Sa ganitong mga sandali sinasabi niya sa atin, gaya ng sinabi niya sa Israel noong unang panahon sa pamamagitan ng kanyang lingkod na si Moises, "Huwag kayong matakot; manatili kayong payapa, at tingnan ninyo ang kaligtasan ng Panginoon." Exodo 14:13

Sa mga panahong ito, kung papayagan natin Siya, ang Diyos ay nagiging ating tore ng kanlungan, ang ating tore ng lakas. Sa literal na pagsasalita, gaano kaganda kapag nawala tayo sa gubat at hindi na alam ang daan palabas, at bigla nating makita ang isang pamilyar na tore na nagmamarka ng isang lugar na, kung mararating lang natin, ay mangangahulugang kaligtasan para sa atin. Ang Diyos ay ganitong uri ng tore ng lakas at kaligtasan, na nagdadala ng kaligtasan sa atin sa ating pinakamatinding oras ng pangangailangan. (Awit 61:1-3; Kawikaan 18:10). Kung wala Siya, tayo ay mawawala nang walang pag-asa sa ilang ng kawalan ng pag-asa.

Sinasabi sa salaysay na inutusan ng Diyos ang mga Israelita na pumunta sa Pihahiroth, "sa pagitan ng Migdol at ng dagat." (Exodo 14:2; Bilang 33:7). Ang

Migdol ay nangangahulugang " " "torre." Napakahalaga nito! Dito ipinahayag ng Diyos sa mga Israelita ang Kaniyang sarili bilang isang tore ng kanlungan. Inutusan Niya si Moises kung ano ang dapat gawin sa kalagayang iyon. Ang pagsunod sa mga utos na ito ang naghatid ng kaligtasan sa pamamagitan ng mismong dagat na hindi pa matagal ay naging isang halos hindi malampasan na hadlang sa kanilang pagtakas. Ang ulap na dating nasa unahan nila ay lumipat sa hulihan ng kampo, at naging haligi ng kadiliman para sa mga Ehipsiyo at haligi ng liwanag para sa mga Israelita, na pumigil sa mga Ehipsiyo na umatake sa kanila sa buong magdamag. (Exodo 14:19-22). Pagsapit ng umaga, nabuksan ang Dagat na Pula, at sila'y tumawid patungo sa kaligtasan.

Ang mga Espirituwal na Israelita ay madalas na dumaranas ng mga karanasan na pinahihintulutan ng Diyos upang subukin ang kanilang pananampalataya. Tinutulungan tayo nito na matutuhan ang aral, "Sapagkat sa biyaya kayo'y naligtas, sa pamamagitan ng pananampalataya—at hindi ito mula sa inyong sarili; kaloob ito ng Diyos—hindi sa pamamagitan ng mga gawa, upang walang sinumang magmapuri." (Efeso 2:8,9). Napakahalaga para sa atin na maunawaan na hindi sa pamamagitan ng sariling lakas natin tayo nakakaligtas. Kinakailangang-kailangan na tayo, paminsan-minsan, ay "tumigil" at masdan ang kaligtasan ng Diyos. Hindi ito nangangahulugang walang sigla o walang pakialam na saloobin, kundi nangangahulugan ito ng kalmadong pagtitiwala sa kaniya. Ito ay isang tiwalang nagmumula sa pananampalataya, na ang nasa panig natin ay mas dakila kaysa sa lahat ng laban sa atin. (Roma 8:31;

1 Juan 4:4). Sa ganitong paglalagay ng ating tiwala sa Diyos at pakikipagtulungan sa kanya habang ginagabayan niya ang ating mga landas, tiyak ang tagumpay at kaligtasan.

Ang pagkakaroon ng buong pananampalataya sa Diyos ay nangangahulugang magtitiwala tayo sa Kanya sa anumang kalagayan. Magtiwala tayo sa kanya kapag sinabi niyang manatili sa isang lugar at magtitiwala at susunod tayo kapag inutusan niya tayong sumulong. Ang hindi paggalaw nang ibig sabihin ay hindi tayo kumikilos ay magpapakita ng kakulangan sa pananampalataya, gaya rin ng hindi pagtitigil kapag hinihiling niya ito sa atin. Gayunpaman, manatili man tayo sa isang lugar o sumulong ayon sa kanyang utos, ang ating mga puso ay dapat palaging payapa, sapagkat nagpapahinga na tayo ngayon sa katotohanang nakumpleto na ang kanyang gawa. Sa ganitong paraan lamang natin mapapasok ang kapahingahan na inihanda para sa atin sa pamamagitan ng pananampalataya kay Cristo Jesus. (Hebreo 4:9-11). Ang lahat ng ating gawain para sa Panginoon at ang lahat ng ating pag-usad sa makipot na daan ay dapat nakabatay at kaayon ng tahimik at mapagkakatiwalang pahingahang ito sa kaniya at sa kaniyang mga pangako. Nagbibigay ang mga ito sa atin ng katiyakan na ano man ang mangyari, ang lahat ng bagay ay nagtutulungan para sa ating kabutihan. (Roma 8:28). Kaya, sa pag-asam ng wakas ng daan, at ng Kanang ng kapahingahan na matatagpuan doon, maaari na tayong magpasalamat sa Diyos, na "nagbibigay sa atin ng tagumpay sa pamamagitan ng ating Panginoong Jesucristo," kahit na ngayon, sa gitna ng pakikibaka at kahirapan ng daan. 1 Corinto 15:57